

ningerne bortfalbt, og derefter bestemte, at 40 pCt. af Værdiforsøgelsen skulde udbetales til Staten, medens de 60 pCt. skulde vedblive at være de private Grundeieres. Derved vilde man være fritagen for en Maximums- og en Minimums-Grændse, som efter min Overbeviisning i Diebliffet er ubillig, idet den er sat for høit, men som maaskee ved en hurtig Revolution i Byggeforsøholdene, i Grundenes Priis osv. om kort Tid vil blive for lav; i alt Fald vil Regjeringens Tanke derved rammes bedre. Derhos troer jeg ikke, at Bestemmelserne i Lovforslaget om den Form, hvorunder Erstatningen skal ydes til Staten, er heldig. De findes i § 2, 3die Stykke, og gaar ud paa, at Erstatningssummen enten skal udbetales contant med et lille Afslag, som nærmere fastsættes, eller berigtiges ved en første Prioritetsobligation i den paagjældende Eiendom. Af denne sidste Bestemmelse vil det være umuligt for de paagjældende Grundeiere at benytte sig, thi det vilde affære dem fra at faae nogensomhelst anden første Prioritet i deres Grunde og de Bygninger, som maatte blive opførte derpaa. At lægge en saadan første Prioritet, der i mange Tilfælde kun vilde udgjøre 1, 2 à 3000 Rd., paa en Eiendom, vilde være en meget uhenftsmæssig Fremgangsmaade, og jeg maa derhos gjøre opmærksom paa, at dette Forslag staaer i en bestemt Strid med den Fremgangsmaade, Staten ellers har fulgt, s. Ex., naar den som Grundeier har folgt Byggegrunde paa Gammelholm. Der har Staten ikke krævet nogen første Prioritet, hvorimod den har givet lempelige Bilkaar, saaledes at Kjøberen kunde sikke sig en første Prioritet i Eiendommen, medens Staten traadte ind paa en secundair, men dog fuldkomment tilfredsstillende Sikkerhed; jeg troer, det vilde være hensigtsmæssigt her at komme til en Lempelse i disse Bestemmelser. Naar Staten imidlertid fordrer en saa stor Erstatning af de private Grundeiere, hvoraf kommer det da, at den forærer Kommunen saa særdeles Meget? Kommunen er en af de største Grundeiere paa denne Strækning, men af ingen af de Grunde, som tilhøre den, vil der blive fordret nogensomhelst Erstatning, naar Demarcationsindskrænkningerne bortfalde.

Dette leder mig ind paa det Spørgsmaal, som unægtelig for mig er Hovedspørgsmaalet ved denne Sag: Ere vi berettigede til at afkræve de private Grundeiere indenfor Demarcationslinien nogen Erstatning, naar Indskrænkningerne bortfalde? Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det første almindelige Indtryk, man faaer af denne Sag, vistnok, og navnlig naar man har hørt den høitærede Krigsministers Foredrag ved Forelæggelsen, vil være, at det i det Hele er en ret rimelig og billig Afgjørelse, Lovudkastet foreslaaer. Naar først Talsen er om at dele, kan man ikke nægte, at det er rimeligt og billigt, at Staten vil nøies med den mindre Halvdeel, medens den overlader de private Grundeiere den større, og det er derfor ikke usandsynligt, at det er gaaet Mange som mig, idet de ved det første Besjendtskab med dette Lovforslag have modtaget det Indtryk, at det i det Hele hviler paa et billigt og rimeligt Grundlag; men jeg troer, at det fremdeles vil gaar Mange, som det er gaaet mig: Jo mere, de komme ind paa en Undersøgelse af, hvorledes det hele Forhold stiller sig, desto bestemtere og klarere vil det gaar op for dem, at man befinder sig paa et Terrain, hvor den første Forudsætning er urigtig. Der er ingen Ret til at kræve Noget, og enhver Deling bliver derfor uretfærdig; dette skal jeg nu søge at godtgjøre. Jeg skal for det Første gjøre opmærksom paa, at dette Lovforslag gjør sig skyldigt i en høit besynderlig Inconseqvent, deels ligeoverfor andre Love, deels overfor sig selv. Der er i denne Samling blevet forelagt os et Lovforslag om Skovtvangens Ophævelse, hvilket gaar ud paa at sætte de paagjældende Ciere af Fredskove istand til uden Hindring at rydde deres Skove; men i dette Lovforslag er der Intetsomhelst bestemt om, at Cierne skulde give Erstatning, fordi Staten borttager de Indskrænkninger, som nu i lang Tid have hvilet paa deres Skove; ved denne Leilighed er der ikke Tale om, at man ikke maa lade Fordelen ved Afsløsningen, som der staaer i Motiverne til nærværende Lovforslag, tilflyde de tilfældige, nuværende Ciere; men man vil uden videre tage Tvangen bort og kræver ingensomhelst Erstatning derfor.